

uitspraak

RECHTBANK ROTTERDAM

Bestuursrecht

zaaknummer: ROT 19/2947

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 1 mei 2020 in de zaak tussen

J. Berkelaar, eiseres,

en

Autoriteit Persoonsgegevens, verweerder,
gemachtigden: mr. en mr.

Procesverloop

Bij besluit van 8 januari 2019 (het primaire besluit) heeft verweerder beslist dat vanaf 1 december 2018 tot en met 3 december 2018 aan eiseres een dwangsom van € 60,- is verschuldigd wegens het niet tijdig beslissen door verweerder.

Bij besluit van 8 mei 2019 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiseres ongegrond verklaard.

Eiseres heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Eiseres heeft nadere stukken ingediend en toestemming gegeven om het onderzoek ter zitting achterwege te laten.

Verweerder heeft eveneens toestemming gegeven om de zaak zonder zitting af te doen.

De rechtbank bepaalt op grond van artikel 8:57, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) dat het onderzoek ter zitting achterwege blijft en sluit het onderzoek.

Overwegingen

1. Eiseres heeft op 24 maart 2017 verweerder verzocht handhavend op te treden tegen de Stichting Benchmark Geestelijke Gezondheidszorg (SBG). Eiseres heeft verweerder bij brief van 15 november 2018, door verweerder ontvangen op 16 november 2018, in gebreke gesteld wegens het niet tijdig beslissen.

2. Verweerder heeft aan het primaire besluit ten grondslag gelegd dat verweerder, gelet op de ingebrekestelling van 16 november 2018, gehouden was uiterlijk op 30 november 2018 te beslissen op het verzoek tot handhaving tegen SBG. Verweerder heeft op 3 december 2018, en dus niet tijdig, beslist. Verweerder heeft daarom een dwangsom verbeurd vanaf 1 december 2018 tot en met 3 december 2018, ten bedrage van € 60,-.

3. Bij het bestreden besluit heeft verweerder het primaire besluit gehandhaafd.
4. Eiseres kan zich hiermee niet verenigen. Zij voert daartoe - samengevat weergegeven - aan dat zij het besluit van 3 december 2018 pas op 8 januari 2019 per email heeft ontvangen. Dit is niet te wijten aan eiseres. Het is daarom reëel dat verweerder over de periode van 1 december 2018 tot en met 7 januari 2019 een dwangsom verbeurt, zijnde totaal € 1.100,-, aldus eiseres.
5. In artikel 4:17, eerste lid, van de Awb is onder meer bepaald dat het bestuursorgaan, indien een beschikking op een aanvraag niet tijdig wordt gegeven, aan de aanvrager een dwangsom verbeurt voor elke dag dat het in gebreke is. Ingevolge het tweede lid van dit artikel bedraagt de dwangsom de eerste veertien dagen € 23 per dag, de daaropvolgende veertien dagen € 35 per dag en de overige dagen € 45 per dag.
6. Tussen partijen is niet in geschil, en de rechtbank stelt ook vast, dat verweerder door eiseres in gebreke is gesteld en verweerder uiterlijk op 30 november 2018 had dienen te beslissen. Per 1 december 2018 verbeurt verweerder bij het niet tijdig beslissen aldus een dwangsom. Het geschil spitst zich toe op de vraag tot wanneer de dwangsom is verbeurt. Hiervoor is, gelet op artikel 4:17, eerste lid, van de Awb bepalend wanneer de beschikking is gegeven. De rechtbank verstaat hieronder de bekendmaking van de beschikking.
 - 6.1. De bekendmaking van besluiten, waaronder beschikkingen, is geregeld in artikel 3:41 van de Awb. Op grond van artikel 3:41, eerste lid, van de Awb geschiedt de bekendmaking van besluiten die tot een of meer belanghebbende zijn gericht door toezending of uitreiking aan hen, onder wie begrepen de aanvrager.
 - 6.2. Verweerder heeft het bestreden besluit aangetekend aan eiseres op haar adres verzonden. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het bestreden besluit daarmee op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt en aldus, naar de rechtbank begrijpt, geen verdere dwangsom is verschuldigd. Echter, de rechtbank is anders dan verweerder van oordeel dat een aangetekende verzending naar het juiste adres op zich nog niet afdoende is. Immers, ingevolge vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) bijvoorbeeld de uitspraak van 29 augustus 2018 (ECLI:NL:RVS:2018:2865) dient, indien een poststuk aangetekend is verzonden en de belanghebbende de ontvangst ervan ontkent, te worden onderzocht of het stuk door PostNL op regelmatige wijze is aangeboden aan het adres van de belanghebbende. Mitsdien moet de ontvangst (dan wel de mogelijkheid daartoe) van belang worden geacht.
 - 6.3. Eiseres heeft er op gewezen dat de betreffende door verweerder overgelegde vensterenvelop met barcode blijkt toe te behoren aan een ander poststuk, gericht aan een ander persoon, woonachtig op een ander adres. Eiseres heeft dit ook onderbouwd met stukken. Eiseres heeft daarnaast een brief van PostNL van 16 mei 2019 overgelegd, waaruit volgt dat de brief niet bij eiseres is aangeboden of bezorgd, maar in het sorteerproces op een ander adres is gesorteerd. Ook daar is de brief niet bezorgd, maar retour gestuurd, aldus PostNL. Eiseres betwist dan ook met klem dat het bestreden besluit aan haar zou zijn aangeboden (dan wel zij zou hebben verzuimd dit af te halen). Aldus houdt de rechtbank het ervoor dat het aangetekend verzonden bestreden besluit eiseres buiten haar toedoen niet heeft bereikt.

6.4. Verweerder heeft in het verweerschrift opgemerkt dat niet in geschil is dat zich onregelmatigheden hebben voorgedaan in de postbezorging en niet wordt betwist dat het bestreden besluit van 3 december 2018 niet is bezorgd bij eiseres. Verweerder meent evenwel dat dit, binnen het gegeven kader, niet voor zijn rekening en risico komt. Verweerder heeft er daarbij op gewezen dat uit artikel 4:17 van de Awb kan worden afgeleid dat de datum van de beschikking bepalend is, nu middels dit artikel is beoogd om de burger een rechtsmiddel te geven om het bestuursorgaan aan te sporen tot tijdige besluitvorming. Een niet-correcte bekendmaking leidt volgens verweerder nog niet tot de conclusie dat een hogere dwangsom zou zijn verbeurd. Een dwangsom is ook niet bedoeld als schadevergoeding. Verweerder heeft in voornoemd kader verwezen naar een uitspraak van de Centrale Raad van Beroep (CRvB) van 15 april 2015 (ECLI:NL:CRVB:2015:1296) en de Afdeling van 24 juli 2019 (ECLI:NL:RVS:2019:2488).

6.5. De rechtbank volgt dit standpunt niet. Zoals hiervoor is overwogen, is bepalend het moment waarop de beschikking is gegeven, hetgeen samenhangt met de correcte bekendmaking van de beschikking. Dat eiseres het bestreden besluit buiten haar toedoen niet heeft ontvangen door onregelmatigheden bij de postbezorging door PostNL, laat de rechtbank voor rekening en risico van verweerder, te meer nu verweerder van deze dienst gebruik heeft gemaakt. De rechtbank ziet geen grond voor het oordeel dat een niet-correcte bekendmaking geen gevolgen zou hebben voor de hoogte van de verbeurde dwangsom. De rechtbank wijst verweerder daarbij ook op de uitspraak van de CRvB van 9 april 2019 (ECLI:NL:CRVB:2019:1522).

6.6. Nu niet in geschil is dat eiseres eerst op 8 januari 2019 heeft kennisgenomen van het bestreden besluit, betekent het voorgaande dat verweerder aan eiseres een dwangsom is verschuldigd over de periode van 1 december 2018 tot en met 7 januari 2019, zijnde een bedrag van totaal € 1.262,-.

7. Het beroep is daarom gegrond. De rechtbank zal het bestreden besluit vernietigen, het primaire besluit herroepen, bepalen dat de uitspraak daarvoor in de plaats treedt en de hoogte van de verbeurde dwangsom vaststellen op € 1.262,-.

8. Nu het beroep gegrond wordt verklaard, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan eiseres het door haar betaalde griffierecht vergoed.

9. Voor een proceskostenveroordeling ziet de rechtbank geen aanleiding, nu er geen sprake is van voor vergoeding in aanmerking komende kosten.

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit en herroept het primaire besluit;
- bepaalt dat deze uitspraak daarvoor in de plaats treedt en stelt de door verweerder verbeurde dwangsom vast op € 1.262,-;
- bepaalt dat verweerder het door eiseres betaalde griffierecht van € 174,- aan haar vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.M.J. Adriaansen, rechter, in aanwezigheid van P. Deinum, griffier. Deze uitspraak is gedaan op 1 mei 2020. Als gevolg van maatregelen rondom het Coronavirus is deze uitspraak niet uitgesproken op een openbare uitsprakenzitting. Zodra het openbaar uitspreken weer mogelijk is, wordt deze uitspraak alsnog in het openbaar uitgesproken.

de griffier is buiten staat

de rechter is verhinderd te tekenen

griffier

rechter

Een afschrift van deze uitspraak is aan partijen verzonden op: **01 MEI 2020**

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

